



По суті, така освіта стирає кордони між країнами. Так, наприклад, прослухати курс лекцій з провідного європейського ВНЗ можна з будь-якої точки світу. Для цього людині потрібно всього лише бажання, інтернет та добре знання англійської мови. До речі, базова освіта для цього необов'язкова. В Україні такі курси лише набирають популярність. Частково це пов'язано з тим, що українська освіта тільки інтегрована в Болонську систему, і поки не використовує всі можливості надані такою системою. Популярних онлайн-курсів в українських університетах поки немає. Викладачі лише освоюють віртуальні лекції та скайп-заліки. Хоча такі лекції спрощують працю викладачів і дозволяють їм заощаджувати свій час. Більше цього, це може заощадити і ресурси університету і навіть послужити і йому додатковою рекламою.

Зарубіжна система таких освітніх онлайн-програм виглядає так: відеолекції, тексти та домашнє завдання. Лекції можуть начитувати як і в прямому ефірі, так і зберігатися на спеціальних онлайн-архівах. Доступ до них в більшості випадків безкоштовний. Крім цього, при таких курсах є спеціальні, форуми, де можна поспілкуватися з іншими слухачами і отримати консультацію викладача. Якщо абітурієнт справно виконує всі умови і здає екзамен, який приймається в авторизованих центрах або онлайн за допомогою спеціальних програм, що підтверджує особу користувача, він отримує сертифікат.

Процедура вступу і навчання дуже проста для цього потрібно: 1- обрати курси на освітньому проєкті; 2- зареєструватися на сайті і заповнити спеціальну анкету; 3- на електронну пошту прийде повідомлення про старт курсів; 4- стежити за лекціями, виконувати своєчасно завдання; 5- скласти екзамен; 6- отримати сертифікат з підписом викладача та реквізитами освітнього проєкту (ВНЗ).

Втім, незважаючи на те, що програми українських ВНЗ не представлені поки онлайн, наші співвітчизники активно почали впроваджуватися в систему віртуальної освіти.

УДК 159.99

ПРОБЛЕМА ТВОРЧОСТІ В ВІТЧИЗНЯНІЙ ПСИХОЛОГІЇ

Студ. І. Велика, гр. спПД-15

Наук. керівник доц. А.В. Колодяжна

Київський національний університет технологій та дизайну

Український психолог Я.Пономарьов трактував творчість у широкому значенні як процес взаємодії, що веде до розвитку. Під творчими здібностями він розумів здатність розпізнавати і асимілювати побічний продукт, що виникає в процесі діяльності і не має прямого відношення до мети. Таким чином, науковець заперечував поняття «творча діяльність», адже будь-яка діяльність передбачає відповідність її мети результату. Він запропонував структурно-рівневий підхід. Дослідник виокремлював чотири фази творчого процесу. Перша фаза (свідома робота) – особливий діяльний стан як передумова інтуїтивного осягнення нової ідеї. Друга фаза (несвідома робота) – несвідома праця над проблемою, інкубація спрямовуючої ідеї. Третя фаза (перехід несвідомого у свідомість) – внаслідок несвідомої роботи у свідомість надходить ідея про розв'язок, спочатку гіпотетично, як принцип, задум. Четверта фаза (свідома робота) – розвиток ідеї, її кінцеве оформлення та перевірка. Таким чином, центральною ланкою механізму творчості у науковця є факт взаємодії свідомого та несвідомого.

В.Роменець розглядає творчість у контексті вчинку. Вчений виступав проти інтелектуалізації творчості, ототожнення її з мисленням. Психологічним механізмом творчості вважав трансдукцію – перехід із суб'єктивно-психічної (від задуму) до матеріально-речової (втіленої у певному предметі задуму) системи. Цей перехід автор трактує як вчинок особистості. Вчений вважав, що саме у творчості відбувається формування людини і саме через творчість виявляється її неповторна індивідуальність.

В.Моляко під творчістю розуміє процес, що суб'єктивно переживається як нове. Творчий потенціал він розглядає як інтегративну властивість особистості, що характеризує



готовність та здатність до творчої самореалізації та саморозвитку. Творчий потенціал – це прихована від будь-якого зовнішнього спостереження система; навіть сам носій творчого потенціалу іноді мало або й зовсім не знає про свої творчі можливості. Про наявність у людини творчого потенціалу можна вести мову лише на основі здійсненої нею діяльності (певний винахід, написана книга, картина, створений фільм тощо). В.Моляко переконаний у необхідності впровадження психотехнології навчання творчості, творчого тренінгу навчальний процес та повсякденне життя.

Таким чином, поняття творчості у вітчизняній психології розглядалося здебільшого через призму обдарованості, здібностей, таланту.

УДК 159.99

ПОНЯТТЯ ВАРВАРСЬКИЙ СТИЛЬ У СПІЛКУВАННІ

Студ. О. Кондратенко, гр. спПД-15

Наук. керівник доц. А.В. Колодяжна

Київський національний університет технологій та дизайну

До варварської міжособистісної взаємодії належать такі форми контактів, які ускладнюють або руйнують стосунки і згубно позначаються на людині чи обох партнерах. Прикладами такого роду контактів можуть бути маніпулятивне спілкування, агресивна взаємодія, авторитарний стиль спілкування.

Насамперед необхідно звернути увагу на те, що агресивність як риса особистості надає взаємодії деструктивного відтінку й може набирати найрізноманітніших форм – від мстивості, ворожості, хамства, заздрощів до образ, сварок, погроз, нищівної критики партнера. Все це тримає співрозмовника в напруженні й активізує в нього різні способи психологічного захисту.

Наступний аспект агресивної взаємодії пов'язаний з тим, що вона завдає фізичної, матеріальної чи моральної шкоди іншому, а це супроводжується глибокими емоційними переживаннями, такими як гнів, досада, злорадство тощо, а також експресивним оформленням, тобто жестами погрози, ворожості, нехтування, зневаги. Навмисна агресія передбачає завдання шкоди партнерові з усвідомленням наслідків і з отриманням задоволення від досягнення мети. При ньому, завдаючи болю, неприємності іншій особі, агресивна людина намагається підтримати свою високу самооцінку. Є випадки, коли люди наводять цілком обґрунтовані докази на користь агресивній поведінці. Зрештою, необхідно враховувати й той факт, що агресивна поведінка має ефект зараження. Упередження як установка, що перешкоджає адекватному сприйманню повідомлення чи дії, підсилює деструктивну взаємодію. Зазвичай людина не усвідомлює чи не бажає усвідомлювати, що вона упереджено ставиться до партнера і розглядає своє ставлення до нього як наслідок об'єктивної оцінки певних фактів або вчинків. Нерідко упередження використовується індивідом для виправдання власних дій стосовно іншого індивіда.

Соціальні джерела упереджень криються в безпосередній міжособистісній взаємодії. Доведено, що упереджена установка сильніша в тих осіб, які мають невисокий соціальний статус або чий становище різко погіршилося. Фрустрація, агресія, авторитаризм посилюють упереджене ставлення до партнера зі взаємодії. Хоча боротися з упередженнями важко, адже проти них не діють прості засоби, все ж таки з метою послаблення упередженого ставлення до іншого партнера зі взаємодії психологи пропонують застосовувати певні протидії: створення ситуації співробітництва, поліпшення умов для зрівняння статусу, пропаганда соціокультурних моделей міжстатевої і міжрасової гармонії.